

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/53/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200760
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200760.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: A. E., S. XXXX/XXA, N., zastúpený advokátom JUDr. Romanom Foltínom, Advokátska kancelária so sídlom Školská 3, Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Vázovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/14510-75732/2011/990886-r zo dňa 22. júla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S 161/2011-55 zo dňa 19. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S 161/2011-55 zo dňa 19. júna 2012, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 11S 161/2011-55 zo dňa 19. júna 2012, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/14510-75732/2011/990886-r zo dňa 22. júla 2011, ktorým žalovaný podľa ust. § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov platný v rozhodnom čase (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb. alebo zákon o správe daní) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Šurany pod č. 633/230/4273/11/Mes zo dňa 1. apríla 2011, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2009 v sume 64 797,85 Eur za porušenie ustanovenia § 49 ods. 1, 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len zákon o DPH).

O trovách konania rozhodol súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym záverom žalovaného. V danom prípade boli sporné skutkové okolnosti daňových transakcií, ktoré správca dane, ani žalovaný nepovažovali za dostatočne preukázané na to, aby boli splnené

podmienky na odpočítanie dane v zmysle platného zákona o DPH. Uviedol, že preverovaním jednotlivých obchodných transakcií žalobcu ako daňového subjektu, na základe dokladov správca dane zistil a v súlade so zákonom skonštatoval, že doklady boli vystavené bez uskutočnenia zdaniteľného plnenia ako základnej podmienky pre uplatnenie nároku na odpočítanie dane. Súd bol toho názoru, že žalovaný sa dôsledne vysporiadal s námietkami žalobcu a vec správne po právnej stránke na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a v súlade so zákonom posúdil, keď fakturáciu predmetného textilného tovaru ako podklad na uplatnenie nárokov v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. neuznal, nakoľko fyzická existencia tovaru, ako aj uskutočnenie zdaniteľného plnenia (dodanie tovaru) nebolo preukázané. Krajský súd zastal obdobný názor ako oba daňové orgány, že procesné právo žalobcu, tak ako tvrdí v žalobe podľa ust. § 15 zákona o správe daní nebolo v daňovom konaní porušené a nebolo potrebné upovedomiť žalobcu o výsluchu konateľov spoločnosti (svedkov), ktorí vystupovali v prejednávacom prípade ako dodávatelia alebo odberatelia tovaru podľa predložených faktúr, keďže ich predvolanie bolo bezúspešné a teda nebol určený ani pevný termín výsluchu konateľov. Tak pri faktúre č. 15122009 vystavenej žalobcom ako dodávateľom pre odberateľa JOKOW WORKS, s.r.o., Česká republika ako aj pri faktúre 29/2009 (090009) vystavenej pre žalobcu od spoločnosti PKW, s.r.o., Prievidza, ako odberateľa nebolo zo strany žalobcu v oboch prípadoch preukázané dodanie tovaru. Konštatoval, že ani pri jednom fakturovanom nákupe nemal správca dane možnosť zistiť a preveriť pôvod tovaru a preukázať existenciu tohto tovaru, teda daňové orgány urobili správny právny záver, že daňový doklad je z hľadiska nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty použiteľný vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť, teda že tovar bol aj reálne dodaný.

Krajský súd ďalej uviedol, že z daňovej kontroly vykonanej u žalobcu za jednotlivé zdaňovacie obdobia opísané v Protokole nesporne vyplynulo, že obchodné transakcie, tak ako ich žalobca deklaruje sa reálne neuskutočnili pre nesplnenie vecnej a časovej podmienky. Zdôraznil, že podmienky uvedené v ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zák. č. 222/2004 Z. z. sú hmotnoprávne a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet a pokiaľ si platiteľ podľa daňového priznania uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené tak, ako sú deklarované v daňovom priznaní.

V súvislosti s namietnutým nezákonným procesným postupom, kedy žalobca nemohol realizovať svoje právo podľa ust. § 15 ods. 5 zákona o správe daní, krajský súd zhodne s oboma správnymi orgánmi zastal názor, že uvedené procesné právo žalobcu nebolo porušené a že nebolo potrebné upovedomiť žalobcu o výsluchu konateľov (svedkov), keďže ich predvolanie bolo bezúspešné. Pokiaľ sa jednalo o Ing. Kollára, konateľa spoločnosti PKW, s.r.o. tento sa dostavil na jeden výsluch sám kde uviedol, že predloží doklady dodatočne v určenom termíne, čo neurobil.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že dôkazné bremeno je v rámci daňového konania na strane daňového subjektu a správca dane pri výkone daňovej kontroly vychádza z prezumpcie neviny t.j. kým sa nepreukáže opak, ale v prípade zistenia skutočností, následkom ktorých dôjde k úprave daňovej povinnosti je povinnosťou správcu dane v súlade s právnymi predpismi dokázať daňovému subjektu, že postupoval nesprávne, čo v danom prípade bolo jasne preukázané a zdôvodnené poukazom na konkrétne dôkazy zabezpečené výsluchom svedkov a listín. Žalobca mal možnosť sa v rámci prejednávania Protokolu vyjadriť ku každému zabezpečenému dôkazu a reagovať na každý zabezpečený dôkaz relevantným (nespochybniteľným) dôkazom o uskutočnení zdaniteľných plnení. Poukazovanie žalobcu na neúplnosť účtovníctva svojich obchodných partnerov, na ich porušenie daňových a účtovných predpisov v nadväznosti na jeho právny záver o porušení jeho procesného práva a nedodržaní zákona o správe daní v nadväznosti na Šiestu smernicu Rady č. 77/388/EHS ako i odporúčaniu Výboru ministrov Rady Európy a Rezolúciu sa krajskému súdu javilo ako účelové vytváranie dojmu, že žalobca sa stal obeťou nečestných obchodných partnerov. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že Šiesta smernica Rady bola zakomponovaná do zákona o DPH a od 1. januára 2007 bola nahradená Smernicou Rady 2006/112/ES, čo sa odrazilo aj v novele zákona o DPH. Konštatoval, že žalobca aj keď sa na uvedenú právnu úpravu odvoláva, touto sa neriadil, s poukazom na to, že z priebehu konania ani z obsahu žaloby nie je možné zistiť v čom konkrétne daňové orgány pochybili a ktoré konkrétne ustanovenia okrem už namietnutého ust. § 15 ods. 5 zákona o správe daní porušili, pričom žalobca ani nepreukázal, v ktorých prípadoch vznikol rozpor medzi národnou legislatívou a legislatívou Európskeho spoločenstva.

Záverom krajský súd zdôraznil, že pokiaľ si žalobca ako platiteľ dane DPH uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne

uskutočnené tak, ako ich deklaroval v daňovom priznaní alebo v zmysle predložených dokladov a to aj osobou uvedenou na týchto dokladoch, čo žalobca nevedel preukázať i keď ho zaťažuje dôkazné bremeno v zmysle ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., s poukazom na to, že správca dane nie je povinný preukázať existenciu daňovej transakcie, ale v rámci daňovej kontroly overuje, či daňový subjekt deklarovaný daňovú transakciu podľa predložených dokladov preukázal a či ju deklaroval správne teda v súlade s hmotnoprávnym predpisom, majúc za to, že žalobca nepreukázal, že vecné plnenia podľa predložených faktúr (dodávateľskej či odberateľskej) boli reálne uskutočnené (dodávateľ PKW, s.r.o.) a nebolo preukázané ani intrakomunitárne dodanie tovaru z vystavenej faktúry pre odberateľa JOKOW WORKS, s.r.o., Česká republika. Vzhľadom na vyššie uvedené preto krajský súd žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu podľa ust. § 205a ods. 1 písm. d/ a f/ O.s.p. (v doplnení odvolania uviedol žalobca opravu tak, že odvolanie podáva z dôvodu podľa § 205a ods. 2, písm. d/, f/ O.s.p.), teda súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z dôvodov odvolania vyplýva, že žalobca zotrval na svojej argumentácii o porušení jeho práva podľa ust. § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb.. Vyslovil názor, že pre naplnenie práva klásť svedkom a znalcom otázku počas ústneho pojednávania vykonávaného správcou dane nepostačuje iba oboznámenie sa s výsledkami výsluchu v rámci oboznámenia sa s výsledkami daňovej kontroly a pri prerokovaní protokolu, s poukazom na to, že z ust. § 15 ods. 5 písm. e/ zákona o správe daní a poplatkov zreteľne vyplýva, že daňový subjekt má právo klásť svedkovi pri ústnej výpovedi počas daňovej kontroly otázku, čo žalobcovi nebolo umožnené a preto nemohol žalobca nie z vlastnej viny preukázať v rámci daňového konania prostredníctvom eventuálnych otázok kladených vypočúvanému svedkovi Ing. Františkovi Kollárovi, konateľovi PKW s.r.o., že k dodaniu tovaru fakturovaného spoločnosťou PKW, s.r.o. faktúrou č. 090012 zo dňa 2. decembra 2009 a faktúrou č. 44-09 zo dňa 4. decembra 2009 skutočne došlo. Existenciu tovaru mohol žalobca preukázať jedine predložením listinných dôkazov, čo aj tak učinil už v rámci prvostupňového správneho konania a tiež svedeckými výpoveďami a otázkami kladených svedkom, čo mu do značenej miery nebolo umožnené, pretože v čase výkonu kontroly už predmetným tovarom nedisponoval, lebo od jeho nákupu po časový interval výkonu daňovej kontroly ubehli skoro dva roky. Dôvodil, že porušením jeho práva podľa ust. § 15 ods. 5 písm. e/ zákona o správe daní došlo aj k porušeniu zásady zákonnosti podľa ust. § 2 ods. 1 citovaného zákona, pretože prvostupňový správny orgán a aj žalovaný upreli a svojím postupom zmarili uplatnenie jeho práva, ktoré mu zákon vyslovene priznáva.

Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že krajský súd ani správne orgány vôbec nebrali do úvahy skutočnosti, že obchody deklarované vyradenými faktúrami v zdaňovacom období december 2009, neboli v rámci daňovej kontroly výpoveďami obchodných partnerov žalobcu spochybnené. Zastával názor, že správca dane mohol a mal postupovať podľa ust. § 29 ods. 6 zákona o správe daní a určiť a vyrubiť daň podľa pomôcok, čím mohlo dôjsť k iným skutkovým zisteniam, pričom vady, nedostatky a neplnenie zákonných povinností u obchodných partnerov žalobcu vyhodnotil v konaní na ťarchu a v neprospech žalobcu a uspokojil sa iba s konštatovaním, že konateľa PKW, s.r.o. nebolo možné vypočuť. Vyjadril presvedčenie, že zo strany príslušného správcu dane by bolo na mieste, aby tej strane obchodu, ktorá si nesplní povinnosti podľa zákona č. 222/2004 Z. z. (v tomto prípade dodávateľ a odberateľ žalobcu) určil daň podľa ust. § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. a nie v rozpore s ust. § 2 ods. 2 tohto zákona postihoval ten daňový subjekt, ktorý si svoje daňové povinnosti podľa zákona splnil (žalobca).

V súvislosti s obchodom realizovaným faktúrami č. 090012 a 4409 vystavených dodávateľom PKW, s.r.o. žalobca poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 21.6.2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 vo veci Mahagében kft proti Nemzeti Adó - és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága a Péter Dávid proti Nemzeti Adó - és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, kde Súdny dvor v obdobnej veci vyslovil názor, že: „odpočítanie DPH v zásade nemôže byť zamietnuté z dôvodu nezákonnosti, ktorých sa dopustil vystaviteľ faktúry a tiež vyslovil, že: „daňový orgán nemôže všeobecne požadovať, aby zdaniteľná osoba požadujúca uplatnenie práva na odpočet DPH skúmala existenciu nezákonnosti alebo daňového podvodu na strane predchádzajúcich subjektov". Žalobca namietal, že v predmetnej veci však správny orgán nesplnenie zákonných povinností

na strane jeho obchodných partnerov vyhodnotil v jeho neprospech. Trval na svojej argumentácii ohľadom procesných chýb daňového konania vykonaného prvostupňovým správny orgán ako aj žalovaným, tieto považoval za tak zásadné, že ich existenciu nemožno ignorovať, tvrdiac, že práve naopak ich následkom bolo hrubé porušenie postavenia žalobcu ako účastníka daňového konania, čím došlo nielen k ohrozeniu účelu konania na spoľahlivosti zisteného skutkového stavu, ale a to predovšetkým, porušením práv daňového subjektu, ktoré mu zákon výslovne priznáva (Rozsudok NS SR 4SŽ 65,66/01, 4SŽ 113,114/01). Dovodil, že tým, že žalovaný nedostatočne zistil skutočnosti majúce vplyv na správne určenie skutkových okolností, na ktorú vadu daňového konania prvostupňový súd neprihliadol, dospel súd prvého stupňa k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Šurany sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu uvedeným v napadnutom rozhodnutí, s poukazom na to, že sa pridrižiava vyjadrenia k žalobe zo dňa 27. októbra 2011 č. I/224/20293-113444/2011/990055, vzhľadom k tomu, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ako tie, ku ktorým sa už žalovaný vyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie. Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie - dodatočný platobný výmer, prvostupňového správneho orgánu - Daňového úradu Šurany, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2009 vo výške 64.797,85 eur. Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o povinnosti žalobcu zaplatiť rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2009.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Zákonnodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcou dane v daňovom konaní (ods.8).

Podľa ust. § 29 ods. 1, 2, 4, 8 zákona č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa ust. § 43 ods. 1, 5 zákona č. 222/2004 Z. z. oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a a) ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia, b) ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou, c) ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu, d) inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

Podľa ust. § 49 ods. 1, 2 zákona č. 222/2004 Z. z., právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané, b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12, c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a, d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Odvolačný súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom, a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán potvrdil rozhodnutie správcu dane v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Odvolačný súd z obsahu spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že správca dane vykonal u žalobcu za zdaňovacie obdobie marec - máj, júl - december 2009 daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol č. 633/320/1564/2011/Vlk zo dňa 7. februára 2011, ktorý bol prerokovaný a doručený dňa 24.3.2011. Na základe výsledkov daňovej kontroly obsiahnutých v Protokole správca dane vydal rozhodnutie - dodatočný platobný výmer č.633/230/4273/11/Mes zo dňa 1. apríla 2011, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2009 v sume 64 797,85 Eur, podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb.. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že správca dane dospel k záveru, že v danom prípade nebolo preukázané dodanie tovaru jednak v súvislosti s faktúrou č. 15122009 pre odberateľa JOKOW WORKS s.r.o., čím žalobca porušil ust. § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., keďže deklaroval intrakomunitárnu dodávku tovaru do iného členského štátu bez dodania tovaru, a jednak v súvislosti s faktúrou č. 090012 a č. 4409 vystavenú dodávateľom PKW s.r.o., keď žalobca si uplatnil odpočet dane bez dodania tovaru na základe vystavených faktúr, čím žalobca porušil ust. § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z..

Na základe odvolania žalobcu proti rozhodnutiu správcu dane - dodatočný platobný výmer č. 633/230/4273/11/Mes zo dňa 1. apríla 2011, žalovaný rozhodnutím zo dňa 22. júla 2011, č. I/224/14510-75732/2011/990886-r (rozhodnutie napadnuté žalobou) potvrdil uvedené rozhodnutie správcu dane. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný po preskúmaní rozhodnutia

správca dane taktiež dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že zdaniteľné obchody tak, ako boli uvedené na predložených dokladoch, sa uskutočnili. Žalovaný konštatoval, že zo strany daňového subjektu - žalobcu, neboli v zmysle zákona o dani z pridanej hodnoty preukázané podmienky uplatnenia nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, keď v procese dokazovania neboli preukázané tvrdenia daňového subjektu, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené tak, ako boli deklarované kontrolovaným daňovým subjektom na základe predložených účtovných dokladov. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že nedošlo k uznaniu nadmerného odpočtu z dôvodu zlyhania alebo pochybenia iných platiteľov, alebo z dôvodu pochybností o tvrdeniach týchto platiteľov, žalovaný poukázal na ust. § 29 ods. 8 zákona o správe daní, podľa ktorého daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Žalovaný zdôraznil, že ak subjekt má daňový doklad (faktúra a i.) je splnená len jedna z formálnych podmienok pre uplatnenie práva na odpočítanie dane, ako aj že zákon nestojí na formálnom vykázaní zdaniteľného plnenia. V danej súvislosti poukázal na rozsudok 2 Afs 177/2006-61, kde ÚS vyslovil názor, že doklad je len formálnym dôkazom dovŕšujúcim hmotnoprávne aspekty skutočného prevedenia zdaniteľných plnení. Súčasne poukázal na rozsudok NSSR č. 9 Afs 73/2008-162 a Nález Ústavného súdu III. ÚS 24/2010-57, z ktorých rozhodnutí právne vety citoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu v rozsahu a dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu, vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého bol aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, sa plne stotožnil s argumentáciou krajského súdu o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, považujúc ju za správnu. Odvolací súd zhodne ako prvostupňový súd konštatuje, že v danom prípade bol zistený skutkový stav v dostatočnom rozsahu, z ktorého nepochybne vyplynul záver o nepreukázaní intrakomunitárneho dodania tovaru z vystavenej faktúry č. 15122009 žalobcom pre odberateľa spoločnosť JOKOW WORKS, s.r.o. a zrealizovania zdaniteľného plnenia z vystavenej faktúry č. 090012 a č. 4409 spoločnosťou PKW s.r.o., keďže v rámci dokazovania správnym orgánom sa nepreukázali tvrdenia daňového subjektu - žalobcu, deklarované v daňovom priznaní za predmetné zdaniteľné obdobie - december 2009.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, ktorou v odvolaní namietal, že správne orgány vôbec nebrali zreteľ na skutočnosť, že zrealizovanie obchodov deklarovaných vystavenými faktúrami neboli jeho obchodnými partnermi vôbec spochybnené a napriek tomu správca dane mu pripísal na vrub zodpovednosť za nesplnenie zákonných povinností na strane obchodných partnerov. Z obsahu spisu je nepochybné, že konateľom obchodnej spoločnosti JOKOW WORKS, s.r.o. Brno je A. E., totožná osoba ako žalobca, pričom tento nepredložil účtovníctvo, evidenciu DPH a neumožnil správcovi dane fyzické preverenie existencie tovaru a neskôr sa stal nekontaktným. Vzhľadom na osobné prepojenie predmetných obchodných spoločností a skutkové zistenia týkajúce sa realizácie obchodu medzi týmito spoločnosťami správca dane vyvodil správny právny záver o nepreukázaní intrakomunitárneho dodania tovaru. Tvrdenie žalobcu, ktorým poukazuje na neserióznosť obchodného partnera, odvolaciemu súdu sa javí viac ako účelová, keďže na strane oboch obchodných partnerov vystupuje tá istá osoba.

V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno bolo na daňovom subjekte - žalobcovi - ktorý mal zákonom uloženú povinnosť preukázať skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré bol povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť a úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Súčasne v tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je

jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok."

Pokiaľ žalobca v súvislosti s obchodom realizovaným so spoločnosťou PKW, s.r.o., Prievidza v odvolaní poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 21. júna 2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 vo veci Mahagében kft proti Nemzeti Adó - és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága a Péter Dávid proti Nemzeti Adó - és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, kde Súdny dvor v obdobnej veci vyslovil názor, že odpočítanie DPH v zásade nemôže byť zamietnuté z dôvodu nezákonnosti, ktorých sa dopustil vystaviteľ faktúry, odvolací súd mal preukázané, že túto argumentáciu žalobca využil aj v obsahovo totožnom konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Sžf/42/2012, ktorého predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer za zdaňovacie obdobie júl 2009. Najvyšší súd Slovenskej republiky k uvedenej argumentácii žalobcu v označenom konaní vyslovil právny názor, na ktorý odvolací súd v danom prípade poukazuje a časť z tohto rozhodnutia v súlade s ust. § 250ja ods. 7 O.s.p. uvádza nasledovne:

„Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci Mahagében (C-80/11 a C-142/11) pripomenul boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam, ktorý je uznaný a podporovaný Smernicou Rady 2006/112/ES. Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne. V predmetnej veci položené prejudiciálne otázky vychádzali z predpokladu, že zdaniteľné plnenie, ktoré zakladá nárok na odpočet dane, sa uskutočnilo tak, ako to vyplýva z príslušnej faktúry, a že faktúra obsahuje všetky údaje požadované smernicou 2006/112/ES. V predmetnej právnej veci však nebolo preukázané, žeby sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo, nebola teda splnená jedna z podmienok, za ktorých došlo k položeniu prejudiciálnej otázky vo veci Mahagében; zároveň v predmetnej právnej veci nebolo preukázané splnenie vecných a formálnych podmienok vzniku práva na odpočet dane upravené v smernici 2006/112/ES. Členské štáty sú povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné závierky a ostatné relevantné dokumenty (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie zo 17. júla 2008 vo veci Komisia vs. Taliansko, C-132/06, Zb. s. I-5457, bod 37; z 29. júla 2010 Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, C-188/09, Zb. s. I-7639- bod 21; z 21. júna 2012 Mahagében, C-80/11, C 142/11, body 63, 64). Každá zdaniteľná osoba je povinná viesť dostatočne podrobné účtovníctvo s cieľom umožniť uplatnenie dane z pridanej hodnoty a jej kontrolu daňovým orgánom. Určenie opatrení, ktoré možno požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností uvedeného prípadu vo veci samej. Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Mahagében nemožno aplikovať v predmetnej právnej veci."

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal porušenie jeho procesných práv vyplývajúcich mu z ust. § 15 ods. 5 písm. e/ zákona o správe daní, keď mu nebolo správcom dane umožnené klásť svedkom otázky počas ústneho pojednávania, nestotožniac sa s názorom krajského súdu, že postačuje oboznámenie sa iba s výsledkom výsluchu v rámci oboznámenia sa s výsledkami daňovej kontroly a pri prerokovaní Protokolu. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane sa v rámci daňového konania snažil o preverenie požadovaných skutočností u obchodnej spoločnosti PKW, s.r.o., avšak bezúspešne, čo jednoznačne vyplýva z dožiadania správcu dane zo dňa 22. apríla 2010 a odpovede na dožiadanie Daňovým úradom Prievidza zo dňa 14. mája 2010. Vzhľadom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu vyhodnotil odvolací súd žalobcovu námietku ako nedôvodnú a stotožnil sa s právnym posúdením prezentovaným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Pokiaľ žalobca v odvolaní argumentoval neserióznosťou jeho obchodných partnerov v kontexte neunesenia jeho dôkazného bremena, odvolací súd poukazuje na právny záver prezentovaný už v uvedenom konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/42/2012, ktorý v zmysle § 250ja ods. 7 O.s.p. uvádza nasledovne: „v záujme predchádzania právnej neistote a v záujme uzatvárania jasných a korektných záväzkových vzťahov, je povinnosťou každej zmluvnej strany dbať o to, aby sa pri úprave zmlúv odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov (§ 43 OZ), to zahŕňa i povinnosť overiť si informácie a skutočnosti ohľadne svojho obchodného partnera. Inak sa napr. aj v podnikateľskej

sfére, následky nedostatočnej pozornosti pri vstupe do právnych vzťahov s inými právnymi subjektmi prejavia vo forme znášania väčšieho podnikateľského rizika, ktoré samozrejme zahŕňa aj následky vyplývajúce zo správnych konaní vedených v súvislosti s podnikateľskou činnosťou tej-ktorej zmluvnej strany (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 104/2012-89 z 1. marca 2012, rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/25/2011 z 27. októbra 2011 a sp. zn. 4Sžf/25/2011 z 13. septembra 2011)."

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že správca dane mal možnosť v danom prípade postupovať podľa ust. § 29 ods. 6 zákona o správe daní a určiť a vyrubiť daň podľa pomôcok, na základe ktorého postupu mohol dôjsť k iným skutkovým zisteniam, odvolací súd na túto jeho námietku nemohol prihliadnuť a to vzhľadom na koncentračnú zásadu v konaní. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe t.j. v medziach žalobných dôvodov postupom ustanoveným v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.). Z uvedeného vyplýva, že správny súd preskúmava zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe podanej v lehote zákonom ustanovenej. Keďže žalobca uvedené v žalobe nenamietal a túto požiadavku ako námietku uplatnil až v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, uplatnil ju po uplynutí zákonnej lehoty v zmysle § 250b ods. 1 v spojení s § 250h ods.1 O.s.p..

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na skutočnosti, ktoré žalobca oznámil v priebehu odvolacieho preskúmacieho konania listom - doplnenie odvolania, zo dňa 30. augusta 2012, ktorým rozšíril odvolacie dôvody aj podľa odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 1 písm. d/ O.s.p., tvrdiac, že sa vyskytli nové dôkazy a skutočnosti, ktoré nemohol bez svojej viny označiť a predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa a to, že dňa 8. augusta 2012 boli vydané rozhodnutia príslušného daňového orgánu Českej republiky- Finančného úradu Brno, č. k. 11319/12-1301-707271 a č. k. 11320/12-1301-707271, ktorými daňový úrad ČR uznal existenciu obchodov spoločnosti JOKOW WORKS, s.r.o. ako kupujúceho a žalobcu ako predávajúceho, na základe čoho žalobca preukázateľne dodal spoločnosti JOKOW WORKS, s.r.o. všetok tovar fakturovaný mu žalobcom v roku 2009.

V zmysle § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a súd môže vykonať len dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá sa vzťahuje na celé preskúmacie konanie, teda je záväzná aj pre odvolacie preskúmacie konanie, vyplýva povinnosť súdu posudzovať zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu na základe skutkových okolností, ktoré existovali v čase vydania rozhodnutia žalovaného. Zo skutkových okolností v danom prípade vyplýva, že žalovaný vydal rozhodnutie napadnuté žalobou dňa 22. júla 2011 a rozhodnutia príslušného daňového orgánu Českej republiky- Finančného úradu Brno, č. k. 11319/12-1301-707271 a č. k. 11320/12-1301-707271, boli vydané dňa 8. augusta 2012. Z uvedeného je zrejmé, že k vydaniu označených rozhodnutí príslušného daňového orgánu Českej republiky došlo po vydaní preskúmaného rozhodnutia žalovaného, z ktorých dôvodov ide o novú skutočnosť, ktorá v čase vydania napadnutého rozhodnutia neexistovala, a preto odvolací súd na túto skutočnosť pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného nemohol prihliadnuť podľa § 250i ods. 1 O.s.p..

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu uvedené v odvolacom konaní za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci, v daňovom konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako daňovým subjektom, skutkové zistenia správne a v súlade so zákonom vyhodnotili, ktoré skutočnosti náležite aj uviedli v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnymi normami ustanovenými v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane a v

odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúmvanej veci žalobca spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti nepreukázal, že splnil zákonné podmienky pre odpočet DPH v zmysle § 43 ods. 1 a ust. § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH tak, ako to deklaroval v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie december 2009 .

Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje záver súdu prvého stupňa o tom, že správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi ako platiteľovi dane vyrubili za zdaňovacie obdobie december 2009 rozdiel dane z pridanej hodnoty, za správny.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 Os.p..

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1. Účastníkom nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože žalobca bol v tomto konaní neúspešný a žalovanému trovy v tomto konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.